

אחד מבוגר כמוך

אהוד בן עזר

אפריים חיימסון, רווק גבוה, לא צעיר, כתפיו מוטות מעט קדימה והראש מקריח, טייל בשדרות לפנות ערב. סתיו יפה היה באוויר. הנפש מבקשת להתאוורר מעט. אילו רק הייתי מצליח למצוא לי אישה כלבבי, אמר לעצמו. בעיותיו נחלקו לכמה סוגים, ומתויקות היו במוחו, אוגדנים-אוגדנים, כניירת במשרדו. כנגד כל בעייה שהעלה בדעתו, ידע, ישנה אחרת, מציקה ממנה. למשל, האוכל. הוא אהב אוכל ביתי, חם, מוגש נאה לשולחן, וסלד ממסעדות, גם חס על כספו. בדירת הרווקים שלו היה חולט טה ומטגן חביתה, טה וחביתה, טה וחביתה, ולפעמים מימרת משוכח או סאלאט יקר, שניקנו בחנות-מעדנים וסופם מעלים עובש במקרר, ונורקים לפח. אך מהי בעיית האוכל לעומת אימו הזקנה, שמצלצלת יום-יום למשרדו ולדירתו, מתנה את מחלותיה, המתבטאות בעיקר בכאבים עזים בראש ובאצבעות-הרגליים, והיא משתתפת כפייתית בלוויית של אנשים זרים, ונתונה בבו-מוס של אכילה, שהביא אותה להשגנה נפרדת. באותן שעות נדירות בהן העז אפריים להרהר באימו ברשעות, היה אומר לעצמו כי שקידתה להילות ללוויות לא-לה קשורה איכשהו ברצון להוריד ממשקלה, וגם בחיסכון. אוטובוס האבלים, שהנסיעה בו חנם, היה לוקחה לבית-הקברות, שם פקדה, כסדר, את קברות המשפחה.

אך מהי בעיית אימו לעומת הבדידות אשר חש מדי יום, אחרי הצהריים, כאשר חזר לדירתו הריקה, הסגורה, לנשום אוויר עבש, ריח מצעים שלא אווררו, אבק ומועקה, מושב זקנים. אם יחליט לישון עתה, לא יוכל להירדם בלילה, ואם לא ישן — תכריע אותו עד מהרה אותה ליאות מזרחית, משפחתית, הזורמת בעורקיו המזרח-אירופאיים, רק משום שאביו הקדים לעלות לארץ-ישראל בגיל צעיר, והתייבש לצד אימו, במשם המזרח, עד שמת. פתאום הדם כמו אוויל מראשו. נידמה לו שהוא עומד להתעלף. אולי חוסר סוכר. אולי עודף. אולי הלב. אולי המוח. אולי המחסור בפעילות גופנית. עבודה מתישה מדי? — שינה עמוקה של שעות אחדות מחזירה אותו תמיד אל הרעננות הבריאה של נעוריו. אך אם ישן עתה — מה יעשה עם עצמו בלילה?

ומהי הבדידות לעומת בעיית הגרביים? — מדי שבוע עליו לכבס את גרביו לעצמו, וכל ישות מתקוממת על כך. הוא מוכן ללכת בגרביים חדשות בלבד, ולזרוקן אחר השימוש, אבל חוש החסכנות, הנטוע עמוק בטבע משפחתו, מנע אותו מכך. חוץ מזה, היו גודים ישנים, גם גרביים, שנתחבבו עליו במיוחד, ואותם היה לובש באופן קבוע. ואילו אחרים, אפילו חדשים, מונחים בארון ואין נוגע בהם. ומהן גרביים, וכל הנהלת משק ביתו הרווקי, לעומת התשו-קה להתקרב לאישה, אפילו רק לגעת בבטן או בירך, תשוקה שהיתה פוקדת אותו מדי ערב, וככל שהיה מרבה לקבוע פגישות ומנסה להזמין או להודמן אצל בחורות — כן היה חש עצמו כמין עכביש לא-יצלח, אשר שום טרף אינו נלכד בקוריו. והמעטות שמתקרבות — נמלטות עד מהרה, בטרם הצליח למוץ את לשדן, את עסיס חייהן החם והטוסס. הן דמיונות, דמיונות. הללו הן תוקפים אותו לא פעם בעמדו לבד במטבתו הריק, משתעשע בסכיני-הבשר, אשר מאין לה שימוש אחר, היה מורח בחודה חמאה על פרוסת לחמו היבש. אפריים חיימסון הגבוה, אשר מוטות כתפיו שחוות וראשו בולט קדימה, והוא כמעט קירח כנשר, ובודד בקיבו, היה מחפש או פירורים נעלמים על פני הריצפה, וחמת-רצח מערפלת את מבטו, זה המבט אשר חבריו לעבודה במשרד המסחר והתעשייה, או להדתיניות עם משרדים אחרים או חברות בתעשיית-המוזון — היו יראים מפניו. גידים משתרגים על פני מצחו, והמחשבה המרוכזת מחפשת לה טרף בחולשות הזולת, מעידותיו וטעויותיו. אך כוח מאגי זה היה נפוץ, כבמעשה-כשפים, משעה שפתח את דלת דירתו ונמצא שריו בלתי-אמותי.

יושב חיימסון שעות ארוכות במבטיה החמה ולעתים הטלפון מצלצל והוא אינו עונה. נסיונו הורה לו כי מרבית השיחות הן בענייני עבודה, או טרדות של קרובי משפחה, וכמעט אף פעם לא מישהו שיענה לצרכיו האמיתיים. וכמעט מדי ערב הוא מתלבט בשאלה אם לרדת לרחוב ולחפש זונה. אך גופו נקי כל כך אחרי האמבטיה, ולרוב גם רפוי ומפוייס; וכה רב פחדו מפני מחלות מידבקות, והסתבכות העוללה להרוס את מעמדו המקצועי — עד כי הזונות נותרו לעולם דמויות רפאים, מושכות ומפחידות בהזיותיו. ובשעת ייאוש היה, במקום לומר — 'אני אאבד את עצמי לדעת!' — אומר לעצמו — 'אקום ואלך אל זונה וגמרנו עם הכול!'

בטרם חלפה שעת המשבר היה פותח את מכשיר הטלוויזיה ומתבונן בתוכניות משעממות אשר הרגיוו אותו, והרוגו ארח לו לחברה, כאילו בגלל השטויות הללו נמשך הדין-

מתוך קובץ הסיפורים "הפרי האסור" העומד להופיע בהוצאת "אחיאסף".

ודברים שלו עם העולם, והוא איננו בודד. ולאחר שנגרע היה סוגר את המכשיר ושב לאיזה תיק שהביא עימו מן המשרד, ומעיין בספריו ומחדד ומלבן מכל צדדיה איוו סוגייה תקציבית או מקצועית. ולעיתים, כשהיה עולה בו איזה רעיון טוב במיוחד, היה יושב וכותב מאמר או מתב למערכת-העיתון, וקורת-רוח רבה היתה לו אם דבריו היו נדפסים מדי פעם, כאילו היה משורר, ואלה מכתבי אהבה ושירי חשק אשר אהובות נעלמות קוראות בהן במיסתרים וחולמות עליו, על אפריים חיימסון, היושב באמבטיה, גבוה ושחוח וערום, ומחכה להן, ומחכה, ומחכה...

לעיתים היה חוזר בחדרו, בקול רם, על דברים שאמר או שנתכוון לומר באחת הישיבות, וזה לא היה כה נורא כמו הפחד שהיה תוקף אותו פן דווקא בפני אחת הוועדות או הישיבות, או בפני הממונים עליו, יתקפנו טירוף חדר-האמבטיה, והוא יתפשט בפרהסייה, כקוף תאוותני, חיזור וקירח.

בוקר אחד התעורר מעט מוקדם מן הרגיל, ובהרגשה רעה. ראשו היה כבד, אפו סתום וכפות רגליו קרות. זאת מחלה, אמר לעצמו, שמח ומרחם על עצמו כאחד; ונשאר שוכב במיטתו שעה קלה, שהרי המשרד טרם נפתח, והיעדרו עדיין אינו מורגש.

לבסוף קם. שתה טה חם. אכל משהו. פתח תריס והשמש זרחה אל תוך דירתו השרויה בצל. והוא הוציא עצמו יחד עם כיסא אל המרפסת, הזיו את דלתות-תריסיה, וישב להתחמם, קורא בעיתון הבוקר וממשיך ללגום טה חם עם לימון. הוויטאמינים בלימון יחד עם הוויטאמין של אור השמש ייפגשו בגופו הדוה, ויחד ישמידו את נגיפי המחלה בטרם יתפתחו הללו ויתרבו במיליוניהם.

אפריים חיימסון היה חסיד הרפואה המונעת. הוא האמין כי כמעט לכל מחלה מצוייה תרופה-שטרם-מחלה, בעוד המחלה באיבה. אחרי הלמות לב פתאומית או מידקרה חייבת לבוא מנוחה מוחלטת במשך שעות אחדות, וליתר ביטחון רצוי לנחם בכל מקרה, שמא... אחרי כל ארוחה במסעדה ראוי להגיח כף סטרפטוראל כדי להרוג את החי-דקים בטרם הספיקו להרעיל את הקיבה כולה. יש לשמור על מאזן נוזלים קבוע בגוף, ובייחוד בקיץ, כפי שממליך

משה בן שאול

רקמת אליזבט

אַלְיִזְבֵּט טִילֹר בְּרִשַׁת הַקְּנֵס
מוֹכְנָה לְרִקְמָה בְּחִלּוֹן הַרְאָה
עַל שְׁעוֹרֹתֶיהָ הַמְצַמְצָמוֹת מֵרַחֶפֶת גֵּאֲרָה
כְּמוֹ שְׁעוֹשִׁים בְּוֹאֵי גִזוֹ.
אֲנִי מַחִיךְ אֵלֶיךָ מִיתוֹס יְרוּשָׁלַיִם
חֲדוֹת רֵאשׁ הָעִיר וְהַתְּפוּצוֹת
אַרְקָם אוֹתָךְ חֲמָה עִם תִּמְרֵי יִרְיָחוֹ
בְּחוֹט צֶמֶר מִתַּחַת לְבִטְנִי

כָּלֵב לְבָן מְטִיל בְּעִיר
נוֹבֵחַ לְמוֹלֵי בְּקוֹל תְּרַנְגוֹל

בּוֹאֵי נִפְנֵס לְקֶפֶה עֶטְרָה
עַל שְׁלַחְנֵי סַפְלֵי לְבָד
אַלְיִזְבֵּט טִילֹר נוֹלְדָנוּ יַחַד
בְּאוֹתָהּ שָׁנָה בְּמִרְחָק שֶׁל תְּהוֹם

שְׁלַחֵי לִי אֶת מְדִלְיוֹנֵי עֵינֶיךָ
לְפַעֲמִים אֲנִי מִסָּךְ סָגֵל

הכתרת אליזבט

אַלְיִזְבֵּט הַשְּׁנִיָּה הַכְּתָרָה מוֹל הַדָּאָר
אוֹלֵי יוֹם הַלְדָת לְגִזְרָג' הַחֲמִישִׁי.
הַיְלָדוֹת קוֹפְצָת לִי עַל הַיָּד
כְּכַדּוֹר גּוֹמֵי קֶטָן.

בְּעֵית הַזְכָּרוֹן עֲטוּפָה פְּרוֹת חֵלֶד
תְּמִיד שׂוֹאֵל לְפֶשֶׁר הַשְּׁעָה.

אַלְיִזְבֵּט ב' גִּזְרָג' מְסַפֵּר חֲמָשׁ
עַל יַד בֵּית אֲגָרוֹן תּוֹקְעִים בְּחִצּוֹצְרוֹת
יְלָדֵי בֵּית-סֶפֶר בְּבוֹא הַשְּׁקִיעָה

הָאוֹר עַל הָאֶבֶן
מִתְפַזֵּר וְנָח

כְּעֵדֶר עֵיף שֶׁל נִמְשִׁים וְרָדִים

הדי"ר עזרה זוהר. ראוי למעט בנסיעות מחשש לתאונות. ובכלל, לא כדאי להחזיק מכונית פרטית. לא צריך להתבונן יותר מדי ממרפסות גבוהות למטה. לא לעלות על גגות ללא מעקה. כדאי לעשן מקטרת ולא סיגריות. טוב להמעיט בקפה (וזה היה עוד בטרם עלה מחירו כל כך). רצוי לשתות רק יינות קלים, שנשים רגילות בהם. לא קוניאק ולא ויסקי. ובעיקר מומלץ לנחם, לנחם, ולהשתדל לישון הרבה, כדי שלא יתפוצץ וריד במוח ולא ייאטם שרירי בלב ולא יהיו כאבים פה ושם ולא סרטן. המכונה האנושית היא פלא מתחדש כל רגע ואסור לאמץ אותה יתר על המידה. טפן. בל נפתח פה לשטן.

במרפסת ממול הסתובבה אישה, ופתאום הבחין שהיא מנופפת לו לשלום ביד מהססת. הוא לא היה בטוח אם אליו היא מתכוונת. אך זו שבה והרימה כלפיו את כף-ידיה בחיוך מתחטא, כאילו פנתה לתינוק.

הפנייה הממה וביבלה את אפריים חיימסון, שאפו סתום ואוזניו חתומות במין פסק הצטננות פנימי, מאז הבוקר. האישה במרפסת ניראתה כהה, אולי בגלל הצל; לבושה שמלה קלה, אפרורית, ודדיה שופעים; אולי היא משוגעת, או זונה? בליל אמש הקשיב עד שעה מאוחרת לשישייה של בראהמס, וכל הווייתו נתעדנה בה. בחזהו נכמרו רגשות חמים אשר לא מצאו להם פורקן. המתיקות המכאיבה של הריחום על עצמו נתחלפה בתשוקה להעניק מעצמו לזולת. להיפתח. אופוס 36. אך כל זה עבר, והבוקר ראשו כבד כעופרת. אירופה והשישייה הבראהמסית, אותה אווירה חלומית של ספרים וסרטים, נעלמה כלא היתה. ונותרו רק הנזלת, והרחוב והבתים המתעוררים לחיים עם דופקות השטיחים, נביחות הכלבים, זמזום המטוסים וצפירות האז-הרה של מכוניות עזרה-ראשונה וכיבוני-אש. רק בלילה יש קצת אירופה, בחדר סגור, וביום הליוואנט מתגבר וכובש. האישה נעלמה. ובא רגע של תחושת הקלה, והחמצה. השמש היטיבה עימו. תוהה אם לא עשה שטות שלא הלך למשרד.

חיימסון היה פקיד, לא בכיר, ובגילו היה בכך משום הודאה בכישלונו. ובכל זאת, בתחום מסויים, עוזר למפקח מחוזי על סימון מוצרי צריכה ומוזון, חש עצמו כמי שכל מחליף לא ישווה לו. כיצד היה יודע להפיל חיתית על נציגי היצרנים הממולחים; יום תביעות משפטיות, הכריחם לשנות את סימון הקוד על קופסאות השימורים; עודד הקמתן של מועצות צרכנים; קשר קשרים מועילים עם עיתונאים תאבי-חדשות; הופיע פעם ב"כלבוטק"; הזים, הפרך, אישר, הכחיש, הדליף, ורק בהיכנסו לביתו היה כוחו סר ממנו. וגופו מציק, מקור לפיתויים, ומעמסה. והוא מודד עצמו ארוכות בפני הראי, כשחקן, ושואל עצמו על דמותו, האם הוא מצודד, למרות קרחתו, או שמא רק שכלו קושר אותו לבני-אדם?

הוא סיים לקרוא את עיתון הבוקר, ממודעות האבל ועד למסגיסטיית, ואז שבה האישה והופיעה במרפסת, והוציאה מרובד והחלה מכבדת אותו בחבטות. ועם כל חבטה קיפצו דדיה הכבדים, וכתמי-זיעה עלו בבתי-שחייה. ומדי פעם היתה מרימה עיניה ומחייכת אליו באותו חיוך מתחטא, כאילו בו היא מתכוונת לחבוט, אך לא ברשעות, אלא כדי לנערו מאבק הרווקות שהצטבר עליו, ומאותו חוסר שימוש מביש ומטריד שנצטבר בגופו.

ואולי, פשוט, זיהתה אותו מ"כלבוטק"?

"את מכירה אותי?" — שמע חיימסון את עצמן אומר לה לפתע, נדהם מהעזות.

"לא. אבל אפשר." — המשיך כמתאבד, ועיגולים שחורים ריצדו בעיניו, שהחלו דומעות, כנגד ה-שמש.

היא ניראתה חוששת מעט, ולכן ענתה: "בבקשה, אבל תבוא אתה אלי."

"מתי?"

"עוד שעה, כשאגמור לנקות את הבית." היא הרקידה את קדמת גופה בשעה שניערה את המרבר. חיימסון נתמלא סקרנות כאשר התכופפה מעבר למעקה כדי להברישי. אך השמש סינורה את עיניו. "זה בכל זאת, בעקבות 'כלבוטק'", אמר לעצמו. האישה פנתה לחדרים אחרים בדירה ושוב לא ניראתה. חיימסון היה יבש וחם. רעד. דירתו ניראתה לו לפתע קטנה. הקירות כמו מפוצצים אותו במועקה קשה. כאילו מישהו הרים וניער אותו היטב מאלפי שנות אבק ובטלה. חיוו קיבלו עתה בעיניו תוכן מיסותרוי וכמוס. איוו שעה נפלאה! יש למי לחכות. הוא נטל בתשומת לב את ציפורניו אצבעות ידיו ורגליו. שטף פעם נוספת את שיניו. הסיר פה ושם מפניו זיפים דוקרים שנשתיירו לאחר גילוח-בוקר מרושל. אלמלא בוש מפני עצמו היה מתקלח. מצץ שתי סוכריות-נגד-צרבח, שהחלה חותכת במעי, ועתידה להתגבר לאחר שישתה את הקפה. הוא הירחר ארוכות באברו, תוהה אם לא יבגוד בו זה בשעה המכרעת. שמא מרוב התרגשות יכמוש מוקדם מדי, או לא ימריא כל. אילו למשל הקדים לרוקנו-מעט היה נמנע חשש ראשון, אך, מצד שני, אם יתאפק, למנוע חשש שני, ויבוא נרגש מדי, הלא יקלקל הכל רק בהתקרבו אליה, כנער מתבגר.

כעבור שעה בדיוק ניצב בדלת דירתה. היא פתחה בחיוך ביישני. ריח קל של זיעה. פנים שחומות, נאות ועגלגלות, ואיוו פזילה קלה. "אני עובדת כאן", אמרה, וחששו התאמת, רק ממרחק המרפסות ניראתה דומה, משום-מה, לגברת הבית. איוו חרבון. האומנם? שעה שלחץ את כף-ידיה המושטת לקראתו חילחלה בו תחושה של עונג מוזר, כמוס, כצולל בפגישה אפלה ומבישה ומושכת מאוד; אילו ראוהו עובדי המשרד בכך. לעיתים הוא יושב שעה ארוכה במיטבתו

הקטן ולש פירוורי-לחם וצר מהם צורות מגושמות. חיות, נחשים וגלמי-אדם. זוכר את אצבעותיו השחומות והעדינות של אביו, שהיה מתקין לו צעצועי-חינים אלה בילדותו. אחר כך קם, מוריד הכל מן השולחן ושוטף את הכלים, את השיש, את ריצפת המיטבח, ומשליך את יצירותיו הילדותיות לפח-הזבל, משום שאינן הולמות אדם בגילו, אפילו הוא רווק ואין איש רואה אותו והוא העוזרת של עצמו. ווו, שמה מלי. מלי בזיאדה, לא היססה לגלות לו. והוא יושב מולה על כוס קפה ליד שולחן פורמאיקה נאה במיטבח זר לשניהם, וההתרגשות מעבירה בו גלים של חום, כאילו הוא עלול להקריד את השולחן בברכיו.

כשני קושרים בצוהרי-יום.

"מיטבח נחמד." אמר.

"כל הדירה יפה." ענתה. "אבל זה לא המקצוע שלי, לעבוד במשק-בית, אני פקידה. רק שזה לא משתלם, אתה יודע. ואתה?"

"כמו המקצוע שלך. פקיד." ירד לרמתה וחש עצמו כהרון-אל-ראשיד מסתיר-פנים במיטבח.

"לא ראיתי אצלך אישה בדירה." אמרה.

"רווק."

"כמה שאתה מבוגר." הוסיפה לתומה.

חיימסון חש צביטה בליבו. מה יש? עשיתי עליה רושם מרושל, רוחה? מצד שני, מיהי בכלל, שתשפטני?

"ואת?"

"נשואה." צחקה, כמזלזלת.

אישה נשואה. עתה היה כולו פקעת נרגשת. היתה אמנם איה, אשתו של רמי, אשר בעומדה קרוב היתה דוחפת אליו תמיד, משום-מה, את הציצים שלה. היו להם שני ילדים. וכשעמדה סמוך אליו יום אחד, מחככת את ערוותה בירכו, כה נדהם לנוכח העותה, עד שהיה בטוח שהוא טועה והיא אינה מרגישה בדבר כלל, ובוש מפני עצמו פן תכיר בו את עקבות התרגשותו. מנהג היה לה לנשק אותו כל פעם שבא לבקרים. ותמיד היתה נשיקתה שוהה רגע קט נוסף על לחיו, כאילו מגע הידידות בלבד אינו מספק אותה. לא אירע להם אף פעם להתנשק כך כשנמצאו ביחידות. אף הוא היה מושך נשיקותיו מעט, בעליזות, מופגנת, כמבקש למצות רגע של חשק ממגע מותר, של ידידות. הוא לא היה מסוגל לראות עצמו שוכב עם אשת ידידו הקרוב. אך מאוחר בערב, כשהיה חוזר מהם לבד אל ביתו, פקדו אותו דמויות פרועים. היה רואה את איה הבשרנית, הצחקנית, באה במפתיע לבדה אל דירתו, באמתלה כלשהי. הם חוזרים על נשיקות הידידות בפתח, אך אינם נפרדים, ואת מקום הצחוק תופסת איזו דממה מתלהטת, שמשנה הכל. הוא מגלגל את איה על מיטתו, פורע בגדיה ומגשק כל שטח ושטח בממלכה שלה, הכול קימורים והפתעות, מקומות שרמי לא ביקר בהם זה עידן ועידנים. ואיה נאנחת, מטורפת עונג ופניה סמוקות, "אפריים, אפריים, אתה גבר לא-נורמאלי. לגלג אותי עוד, עוד, רק אתה יודע לעשות כך —" לשונה של איה חופשית כל כך, ולא פעם, בשבתו אצלם, היא חוקרת אותו, באוזני רמי —

"תגיד אפריים, אני מגרה אותך, בא לך עלי?"

שיר על ג'ימס רין

הנה הזמן שְבַקְדַמת עֲדוֹן, נִגְרַר בְּשֵׁלֶג פָּמוּ פֶּלֶב
מִזְחָלוֹת

בַּחֲשֶׁךְ רַךְ
בְּלִילָה שְׂכּוֹכָב נּוֹגֵעַ בְּכּוֹכָב,
וּבְסוּפוֹת הַקָּר רּוֹאִים שׁוֹמְרֵי הַגֶּן
אֵיךְ בְּאוֹרוֹת דּוֹלְקִים, עַל פְּסֵי הַרְחָב שֶׁל דָּגֵל אַמְרִיקָה
עוֹבְרִים אֶת מְהִירוֹת הַקּוֹל עֲשָׂרוֹת אוֹפְנוּעִים

אך דבר לא קרה. חיימסון התפשט בביישנות. הם התגפפו זמן-מה על המרבר, לרגלי המיטה. חיימסון התרומם ונחת, התרומם ונחת, וככל שניסה לאמץ כוחותיו כן היה גופו מיותר ומדולדל, ומנורת-הלילה בעלת האהיל האדום כמו מלגלגת עליו. עת קצרה היטיב לה למלי באצבעותיו וסחט מפיה קריאות חמדה בודדות, וסומק עו, שהעניק גוון ייני לפניה הכהות. אך עד מהרה התייאשה. לא צלחו מעשיו בידו. והוא התפלל שאינה מתרעמת עליו, אלא חוזרת ואומרת —

"אני צרה שמה, מה לעשות, זה אצלי לא בסדר. גם הבעל שלי לא תמיד מצליח. אפילו שבא עלי בכוח. אני ככה בנוייה, צר."

שעה ארוכה שיחק בשדיה הכבדים, הכהים, אשר היניקו ילד, לדבריה. "לא מפריע לך שהם גדולים מדי?" חששה. "לא, לא, להיפך, אני אוהב גדולים. הם נפלאים." טמן מפויים את פניו בתוך החמיצות והרוך, מנסה להחיות את הפיטמות הסגולות, שרבצו על הררי אימהות מתפרצים, שגוונם שוקולד-חלב. וכל אותה עת נבח הכלב בחוץ, כאילו ריחם עלה באפו.

הם התלבשו. הפגישה המזורה, הכישלון הכפול, רק חישמלו אותו והעניקו לו מישנה כוח. בטרם נפרדו חיבק ונשק לה כאילו כל ימיו רק לה חיכה. הוא שיער שגם היא הרגישה כך. עיניה הבריכו כאשר נפרדו. חיימסון גולד מחדש. לבדו בדירה, רקד. הגואף הגדול. ההרפתקן. המשכיב הלאומי.

למחרת בערב ביקר אצל איה ורמי. מצב-רוחו היה מרומם. הוא הירבה לדבר, התפאר ברמזים בחיי רווקותו. הרגיש מתחים חשמליים שקרונים ממנו על סביבותיו. איה התבוננה בו בהערצה. היא גיראתה מרוטה, חיוורת ולבושה ברישול. נשיקתה היתה נכנעת, צוננת וחשדנית. אולי גילתה שיש לה מתחרה בליבו. הדברנות שלה הציגה את מיניותה באור מגוחך. כאילו הוא נשוי לה מזה שנים רבות וכבר מאס בה.

"שמע", אמר רמי, "אם אתה טרנר כזה, אז יש לי בשבילך בחורה שלא-פיפס —"

"תפסיק", אמרה איה. "מירה תחרבן לו את כל החיים." אפריים טבל קולרבי, טבל גזר, טבל כרובית חיה ברוטב לבנה וחרדל, וחייך, ושתק.

ומנערת רגע בידה את הציצים הצחים שלה, ששטים כחולצה רפוייה, וצוחקת. ואפריים מסמיק ומגמגם, נבוך — "מה שלא אגיד... זה יעליב... אם כן... ואם לא..." "אז תגיד, אל תתבייש!"

ורמי אף הוא צוחק בהרגשת בעלות עליה, ממלא את הכורסה הגדולה בהכרת ערך עצמו, ואפריים אינו יודע אם הוא נהנה או חרד למשמע דבריה.

וכשקם עתה עמדה מולו אותה מלי חייכנית, שבעלה "אינו מבין אותה", והיא "אוהבת לפגוש אנשים", והם פסעו במיטבח והשקיפו החוצה לעבר דירתו של חיימסון. כה קרובים. מכוניות צפרו. כלבים נבחו. ואי שם המשיכו לחבוט שטיחים. אך חיימסון לא שמע דבר ולא ידע במה להתחיל, הוא סיפר לה כי לפני לילות אחדים העירו אותו משנתו אנחות חזקות של אישה בהתקף-לב, ממש גוססת. מיהר ואם בכלל. מבטה של מלי היה רך, ועיניה בגובה כתפיו. לקום, שמא תידרש עזרה, וניגש לתרים חדרו, המוגף-למחצה, ומה ראה? — אור מועט, אדמדם, בחדר-השינה של הדירה בה הם עומדים עתה, הגניחות נרגעו עד מהרה, גבר ואישה ערומים לגמרי קמים והולכים לחדר האמבטיה. מים קולחים. וכל השאר.

מלי הקשיבה, רועדת מעט, וצחקה: "אני מקווה שלא ישמעו אותי עוד מעט..."

באותו רגע החליט. וכשהיתה חבוקה בזרועותיו, בריח זיעה וקרם-ידיים ושמנוניות רבה, שחומה, של אברים מתפקעים, הגיעו עד פתח חדר-השינה; ושם ניצבה מיטה זוגית נמוכה, בכיסוי של פרחי-זהב, ומנורת הלילה שאהילה אדום, וטאפטים בהירים שדוגמאותיהם זהובות אף הן; וחיימסון ראה לעצמו מבחן עליון להגיע, לפחות עד למיטה. מבלי שההתרגשות תסגיר אותו — ולפתע היה מאוחר. מאוחר מדי.

הוא צנח על הרצפה, יושב-למחצה, מחזיק ידיו על בטנו ומקפל רגליו הארוכות וכולו מושפל וקרוב לבכי.

אך היא לא הבינה מה אירע לו. אולי חשבה שהוא סולד ממיטתם של בעלי-הבית, ומבקש לשכב עימה על הרצפה. מיד כרעה לצידו, מרקדה חולצתה, וברכיה נטועות במרדב העבה, ועד מהרה היתה מפורקדת לצידו, ערומה, שחומה, וערוותה גלוחה, ואמרה:

"יא, זה אף פעם לא קרה לי עם אחד מבוגר כמוך!"